

פחד דוד

פרשת אחרי מות קדושים ו' אייר תשע"ח 917

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:36 | 6:51 | 6:45 | 6:55

מוצאי שבת 7:50 | 7:52 | 7:53 | 7:51

רבינו תם 8:29 | 8:31 | 8:32 | 8:29

הילולא דצדיקא

- 1 - רבי רפאל לוין
- 2 - רבי שלמה אפרים לינטשץ מח"ס 'כלי יקר'
- 3 - רבי דוד חזקיהו חזקיהו מח"ס 'קרן דוד'
- 4 - רבי אביגדור קרא, בעל הקנה הגדול
- 5 - רבי יוסף תאומים, בעל ה'פרי מגדים'
- 6 - רבי אהרן פפויפר
- 7 - רבי מסעוד אבוהצירא

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

דרגות הקדושה ומטרתן

להתקרב לגויים. ואף כאן בארץ הקודש נכנסת ההשפעה של אומות העולם. זהו "בנוכדנצאר" ומי הם "חבריו" - אלו הם כל הצוררים שקמים על עם ישראל בכל דור ודור מאותה סיבה של התקרבות לגויים. זה נורא ואיום שהקב"ה יקרא לנוכדנצאר "עבדי" והוא ילך ויחריב את בית המקדש ואת ערי ישראל, אך כמובן שזה היה רק באותו פרק זמן שישאל התרחקו מה' ולא הייתה ביניהם לבין הקב"ה קירבה אמיתית.

ויש דרגה נוספת בקדושה והיא, שתהיו מובדלים מן העמים לשמי. וזה מה שרש"י ממשיך לציין מחז"ל "רבי אלעזר בן עזריה אומר מניין שלא יאמר אדם נפשי קצה בבשר חזיר, אי אפשי ללבוש כלאים, אבל יאמר אפשי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי. תלמוד לומר - ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, שתהא הבדלתכם מהם לשמי - פורש מן העבירה ומקבל עליו עול מלכות שמים". עד כאן לשונו.

לסיכום הדברים ישנן שלש דרגות בקדושה. יש "קדשים תהיו" שהוא להתקדש במה שמותר לנו וזו דרגה ראשונה. דרגה שניה היא "והתקדשתם והייתם קדושים, ושמרתם את חוקותי ועשיתם אותם אני ה' מקדשכם" שבוה שמקיימים את "חוקותיו" של מקום (שמקבלים אותם כחוק בלי להרהר) אז "אני ה' מקדשכם". והדרגה השלישית הינה "והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה' ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי" שתהא הבדלתכם מהם לשמי לשם שמים, וזוהי הקדושה המעולה. וכמו שאומרים "מצווה גוררת מצווה", כך גם קדושה גוררת קדושה - שבתחילה התורה דורשת מהאדם בהדרגה "קדשים תהיו" דהיינו בבחינת קדש עצמך במותר לך, בדברים הכלליים כגון מיעוט שיחה עם האשה או מיעוט אכילה ושתיית יין.

לאחר מכן נדרשת מן האדם תמימות בעבודת ה' כמו שכתוב "ושמרתם את חוקותי" בבחינת "אם בחוקותי תלכו" (ויקרא כה, ג) והם התורות והחוקים שהם נר להגלינו ואז מן נעשה האדם מקורב יותר לה' יתברך, ולאחר מכן בא הפסוק ואומר "והייתם לי קדושים" שאתם נהפכים להיות חלק מעצמותו יתברך ובוה ניכרת ההבדלה בינינו לבין העמים. וזהו קידוש ה' הגדול ביותר שיש, כמו שאנו אומרים בתפילה של שבת "וינוחו בו כל ישראל מקדשי שמך" שהשבת היא אחת מן הדרגות הגדולות ביותר שיש לעם ישראל, ובוה אנחנו מקדשים את ה'. ואדרבה, ככל שאנחנו מבדילים את עצמנו מהם, כך זוכים יותר להוקרה, ואם אנחנו מנסים לחקותם באורח חיים - הרי שנאתם מתגברת כלפינו.

וכן יש לדייק שהפרשה פותחת במילים "קדושים תהיו" וכו' ומסיימת בהיפוכו של דברים שהם שיא הטומאה כמו שכתוב "ואיש כי יהיה בהם אוב או ידעוני" וכו' ואלו הם הדברים כפי שהוסברו לעיל שאין בהם דרך ביניים אלא - "קדשים תהיו" וקדושה גוררת קדושה או שמא חלילה ירידה לשאול עד כי יהיה בהם אוב או ידעוני וכו' דו"ק. והיה רצון שנוכה להתקרב ולהתעלות בדרגות הקדושה בבחינת "והייתם לי קדושים" אמן כן יהי רצון.

"קדשים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם" (ויקרא יט, ב) פרשתנו מדברת בעניין הקדושה. והתורה חוזרת על כך שלש פעמים.

בתחילתה "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוהיכם". באמצעיתה (פרק כ, פסוקים ז-ח) "והתקדשתם והייתם קדשים כי אני ה' א-להיכם ושמרתם את חקתי ועשיתם אתם אני ה' מקדשכם".

ובסופה (פרק כ, פסוק כו) "והייתם לי קדשים כי קדוש אני ה'".

יש שני גדרים בקדושה. יש קדושה שהיא מדת הפרישות "קדש עצמך במותר לך" כפי שכתב הרמב"ן, ויש קדושה שהיא הפרישות מן האיסורים שהתורה אסרה, גם לזה יקרא קדושה, כפי שכתב רש"י (בפסוק ב') "קדושים תהיו" - הוו פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, ומביא כמה דוגמאות.

הפרישות הזו מתבטאת בהבדלות מאומות העולם, שהרי אומות העולם פרוצים בעריות ובאכילת טריפות ובכל התועבות, ואילו אנו גדורים מכל זה - גדורים מן העבירה. ואף במילים "קדש עצמך במותר לך" יכולנו לפרש שנקדש עצמנו במה שהיה מותר לנו לפני מתן תורה, שהרי לא נצטוו אז על העריות וכמו שמצינו שנשא יעקב שתי אחיות, ונשא השבטים את אחיותיהם (רש"י בראשית לו, לה), ונשא עמרם את יוכבד דודתו כי לא היה בזה שום איסור ועכשיו שקיבלנו את התורה וקיבלנו גזרותיו של הקב"ה, אנחנו מקדשים את עצמנו בזה שאנו לא מתקרבים לעריות ולא אוכלים דברים אסורים וכן כל שאר אזהרות התורה.

וזה נלמד מן הפסוקים שבסוף הפרשה, בהם נאמר "והייתם לי קדשים כי קדוש אני ה' ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי". הרי לנו שמה היא הקדושה שקדשנו ה' בה? זו היא ההבדלה מן העמים. ושם כותב רש"י דבר מוזעזע - "ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי" - אם אתם מובדלים מהם, הרי אתם שלי, ואם לאו, הרי אתם של בנוכדנצאר וחבריו.

ולכאורה יש להבין מדוע נקט רש"י בלשון זו שהקב"ה משייך את אלו שאינם הולכים בדרכיו לנוכדנצאר וחבריו, הרי היה ראוי לכתוב בלשון - ואם לאו אינכם שלי, אבל מדוע של בנוכדנצאר?

והתירוץ הוא - הואיל ולא קידשו הם את עצמם בכך שלא הבדילו עצמם מן העמים, אז הקב"ה ימסור אותם חלילה בידי אותם העמים ובאותה שעה הם נעשים אהובים אצל הקב"ה, כמו שמצינו בנביא שהקב"ה קורא לנוכדנצאר - "בנוכדנצאר עבדי". והמילה "עבדי" בידוע שהיא תואר של קירבה. ואכן מדוע זכה בנוכדנצאר לזה? מפני שעם ישראל התקרבו לגויים וממילא העונש שלהם הוא מידה כנגד מידה שאותם הגויים ירדו בהם ויחריבו את בית המקדש, והקב"ה יחזק את ידי בנוכדנצאר שהוא שונא ישראל.

וכך היה המצב בכל הדורות - בכל פעם שהיהודים ניסו להתקרב לאומות העולם, יתנכלו אליהם הגויים יותר ויותר. ולדאבונו זהו המצב היום, ומדוע? כי רוצים

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כלל גדול וכלל קטן

"ואהבת לרעך כמוך אני ה'" (יט, יח)

פירש רבנו ישראל הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, על פי מה שנאמר בתהילים (קכא, ה): "ה' שמרך ה' צלך" על יד ימינך, ומהו הכוונה? אלא ה', הוא כצילו של האדם, וכמו שצילו של האדם עושה רק מה שהוא עושה - כך גם ה' מתנהג עם האדם כמו שהוא נוהג כלפי אחרים, אם הוא גומל חסדים ואוהב אפילו כאלה שאינם ראויים לאהבה - גם ה' יאהבנו ואף על פי שאינו ראוי לכך...

וזהו הכוונה גם בדברי הכתוב: "ואהבת לרעך" משום ש"כמוך אני ה'" - כמו שאתה תתנהג עם חברך אפילו כשלא מגיע לו כך גם אתנהג עמכם...

בספר 'יסוד צדיק' מובא, שפעם פנה הרה"ק רבי שלומק'ה מזועהיל זצ"ל אל משמשו הגה"צ רבי אליהו ראטה זצ"ל ושאל אותו על הביאור בדברי רבי עקיבא (תו"כ פרשת קדושים) "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", אם הוא אומר כלל גדול סימן שיש גם כלל קטן, ומהו אפוא אותו כלל קטן? ר' אליהו החריש והמתין למוצא פי הרבי.

המשיך הרבי ואמר לו ביאור הדברים כך הוא:

למשל אם תשמע שסוחר אתרוגים נודע הרוויח במסחר האתרוגים סכום עתק, אז הכלל קטן הוא שענין לא תהיה צרה ברווחיו, כי מה דעלך סאני לחברך לא תעביד (שבת לא, א), ואילו הכלל גדול הוא שלא רק שלא תכאב על רווחיו אלא אף גם תשמח בהם כמו שאתה בעצמך הרווחת אותם, וזה הכלל גדול ואהבת לרעך כמוך!

נציין אגב שהגה"ק בעל החתם סופר זצ"ל, מפרש בספרו 'תורת משה', שרבי עקיבא אומר כן לשיטתו (ב"מ סב, ב), שדרש "וחי אחיך עמך" - חייך קודמין לחיי חברך.

(בסוגיה שם נחלקו בן פטורא ורבי עקיבא במקרה ששניים היו מהלכים בדרך, ולאחד מהם יש קיתון מים - האם חייב לתת גם לשני, ואז ימותו שניהם, או שישתה האחד ויחיה, בן פטורא סובר "ימותו שניהם ואל יראה אחד מהם במיתתו של חברו מסברא ולא מפסוק, ואילו רבי עקיבא דורש מהפסוק "וחי אחיך עמך" - חייך קודמים לחיי חברך).

ואם כן, כיון שחייך קודמין כיצד יתכן לומר ואהבת לרעך כמוך, לכן אומר שחייך קודמין היינו דווקא בענייני העולם הזה, אבל בחיים הנצחיים - בלימוד התורה חייב ללמד אחרים אפילו אם על ידי כך מבטל עצמו מלימודו, על כן אמר רבי עקיבא זה כלל גדול בתורה, שבענין לימוד התורה הוא כלל גדול לאהוב את חברך כמוך.

סע לשלום!

אחד מתלמידיי, מר רוז'ר חזיזה ה"ו, סיפר לי שבמשך תקופה ארוכה הייתה ברשותו מכונית ישנה ורעועה שהייתה זקוקה לתיקון רציני ולשיפוץ.

מר חזיזה ידע שאם יתפס על ידי המשטרה כשהוא נוהג ברכב בלתי תקין זה - הדבר ייחשב לו כעבירה על החוק והוא יהיה צפוי לקנס כספי ולשליטת רישיון הנהיגה שלו. אולם משמים שמרו עליו מפני המשטרה, וכך הוא התנהל ברכבו ללא מעצור.

ערב אחד, לאחר כינוס של תורה הסיע אותי מר חזיזה לביתי ברכבו הפגום. כששב לביתו, עצרו אותו שוטרים לביקורת, וכיון שמצאו במכוניתו כסף רב ומתכות זהב הם חשבו שהוא פושע מאנשי העולם התחתון.

מר חזיזה הסביר להם מיד שהסחורה שברשותו חוקית למהדרין, שכן הוא עוסק לפרנסתו במסחר חוקי בתכשיטים. אך אנשי החוק ביקשו ממנו לעצור בצד ולהמתין בסבלנות עד שהם יבררו את העניין.

תוך כדי בירור הדברים פנה אליו אחד השוטרים ושאל אותו: "האם ידוע לך שקיימת סכנה ממשית לנסוע ברכב שלך?"

תלמידי השפיל את עיניו ומיד

עלה במחשבתו; 'ריבונו של עולם, הרי ממש עכשיו הייתי בדרך חזור ממצות החסד שגמלתי עם רבי דוד פינטו שליט"א. איך ייתכן שדווקא כעת אפסיד מכך? הרי שלוחי מצוה אינם ניזוקים לא בהליכתם ולא בחזרתם!'

ואז שמע את עצמו עונה לשוטר: "תודה רבה לך אדון שוטר שאתה מזהיר אותי מהסכנה שברכב בו אני נוהג. דע לך שבכך הצלת את חיי ואת חייהם של אנשים נוספים שנוסעים איתי מידי יום. מי יודע מה היה עלול לקרות ח"ו אם לא היית מזהיר אותי כעת ואני בתמימותי הייתי ממשיך לנהוג ברכב הזה. כעת אתה יכול לקחת את רישיוני, כי אני מבין שזה מה שמגיע לי, ולהבא אהיה זהיר הרבה יותר."

למשמע דבריו השוטר היה המום ונבוך, ואמר לו שהוא יכול לעזוב את המקום מבלי לשלם שום קנס ומבלי שיילקח לו רישיון הנהיגה שלו, ובלבד שכבר מחר ידרזו לתקן ולשפץ את הרכב.

ללא שהייה נכנס מר חזיזה לרכבו ועזב במהירות את המקום כשהוא מודה לה' על הנס הגדול שנעשה לו.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי דבר ה' אלי לאמר" (יחזקאל כ)

הקשר לפרשה: הנביא יחזקאל צועק חמס על חטאיהם של ישראל

בתקופתו, שהוא מעניין הפרשה שבה מוזכרים ישראל על קיום המצוות ושלא לעשות כתועבות הגוים.

ולבני אשכנז מפטירים בספר עמוס פרק ט' - "הלא כבני כושיים".

נצור לשונך

לצורך תועלת שתהיה

תולה ארץ על בלימה

אין הבדל באיסור הסיפור, בין אם הוא מספר לאנשים אחרים, קרובי או רחוקי או לאשתו, אם לא שהוא דבר, שצריך להודיעה מפני התועלת, שתהיה מזה להבא, כגון, שהיא מוכרת בהקפה לאנשים רעים, שיהיה קשה אחר כך להוציא מהם, על כן הוא מספר לה את טבעם הרע ומזהיר אותה שלא למכור להם בהקפה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ליצר הרע אין שום גבול!

"דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם" (ויקרא יט, ב).

"קדשים תהיו" כותב רש"י היו פרושים מן העריות ומן הערווה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערווה אתה מוצא קדושה. ומובא במדרש כי פרשה זו נאמרה בהקלה מפני שרוב גופי תורה תלויין בה.

עד כמה גדול הוא היצר הרע בענייני הערווה נלמד מפסוק הבא (ויקרא כא, יד) "אלמנה וגרושה וחללה זנה את אלה לא יקח". אסור לכהן גדול לשאת אלמנה. והסבירו המפרשים שחששה התורה שמא ייתן הכהן הגדול את עיניו באיזו אשה איש, וכשימצא בתוך קודש הקודשים ביום הכיפורים, יתפלל אל ה' לזכות באשה כמו האשה הזו שראה. ואם אין אשה כדוגמתה - מה יהא אז? וכי תפילת הכהן הגדול תשוב ריקם ולכן בכדי לקיים רצונו, הקב"ה ימית את בעלה של האשה כדי שיוכל הכהן לשאת אותה. לכן אומרת התורה כי אל לו להרהר אחריה, כיון שאף אם ימות בעלה אסורה היא לו. וכך מעולם לא יעלה על דעתו של הכהן הגדול לסכן חיי אשה וחיי בעלה, להתפלל בקודש הקודשים שהקב"ה יזמין לו אשה כמו אשת פלוני שמא אין כדוגמתה ויסכן חיי בעלה כדי שתתאלמן וישאנה.

והדברים מבהילים ומדברים בעד עצמם.

הייתכן כי בעצם היום הקדוש יום הכיפורים, בתוך קודש הקודשים, המקום המקודש ביותר - יעמוד הכהן הגדול ויתפלל כי ברצונו לזכות באשה כאותה אשת איש?

והתשובה היא - כן. מפני שליצר הרע של עריות אין גבולות ובכוחו לשחד אף את האדם הגדול ביותר ולהגביר בתוכו את התאוה עד להשחית ואף בתוך קודש הקודשים.

ואומרת הגמרא (במסכת שבת סד, א) בשעה שחזרו עם ישראל ממלחמת מדין בקשו להביא קרבן. אמר להם משה לישראל שמא חזרתם לקלקלכם הראשון לזנות אל בנות מואב, אמרו לו "לא נפקד ממנו איש". אמר להם אם כן כפרה למה? אמרו לו - אם מידי עבירה יצאנו, מידי הרהור לא יצאנו. מיד "ונקרב את קרבן ה'", עד כאן.

מכאן שאין מי שביכולתו לומר זיכיתי ליבי ושמור ומוגן אני מפני היצר הרע, כי הגם שלחטוא בפועל - לא הגיע אך מידי הרהור אין האדם ניצול ואם לא ישמור עצמו בוודאי יחטא לפחות בהרהורים רעים.

חזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

כדי להבין מה כוחו של מעשה אחד בלתי כשר, של ראייה אחת לא כשרה, נספר כאן מעשה מופלא על הגאון רבי שמואל וואזנר זצ"ל, בעל 'שבט הלוי', כפי שמסופר בספר 'ברכי נפשי'.

יהודי חשוב באמריקה, שבנו הגיע למצוות, רצה להעניק לילדו מתנה גדולה ויקרה לכבוד הבר מצוה, והודיע לו שלקראת יום ה"בר מצוה" שלו הם ייסעו לארץ ישראל, לבית מדרשו של הרב וואזנר, ושם יניח לו הגאון את התפילין בפעם הראשונה בחייו.

הילד התרגש מאוד מהמתנה הרוחנית שיועדה לו, והכין את עצמו היטב לקראת הטיסה ארצה. האבא סיפר לילדו שהרב וואזנר ביקש ממנו, שמספר ימים לפני שהם מתכוננים לצאת מאמריקה, שיתקשר אליו שנית כדי לוודא שהכל בסדר, ושלא יגיעו לחינם.

האבא כבר רכש את הכרטיסים שעלו לו כ-2,000 דולרים טבין ותקילין. והנה כשבוע ימים לפני הטיסה המדוברת, מתקשר האבא אל הרב וואזנר, ולתדהמתו הוא שומע את הגאון האדיר בעל 'שבט הלוי' אומר לו: 'החלטתי שלא כדאי לכם לבוא אלי לבני ברק!'

'מה קרה לפתע?' - שאל האבא ההמום; 'הרי הילד כבר מתכוון לכך נפשית זמן רב?'

והגר"ש וואזנר מסביר ומנמק את החלטתו: 'נכון אמנם שיש ענין שבפעם הראשונה שהילד מניח תפילין, הוא יעשה זאת על ידי רב, אבל האם חשבת - אבא יקר - כמה דברים לא טובים עלול הילד שלך לראות במהלך הנסיעה הארוכה שתעשה איתו מאמריקה עד לארץ ישראל? וכי הצר שווה בנזק המלך??'

האבא ההמום ניסה להסביר, שהילד בר המצוה עלול להתאכזב מכך בצורה קשה, וכו', אבל כמובן שכל התירוצים והאמתלאות לא הועילו במאומה. 'שום דבר שבעולם אינו שווה שיקריבו עליו את הנזק שעלול להיות לילד מראיית דברים אסורים', פסק הגאון.

והאבא המשיך לשאול: 'ומה אעשה עם שני הכרטיסים שכבר קניתי במחיר של 2,000 דולרים?'

עכשיו צריכים לשים אוזניים כאפרכסת, כדי לשמוע מה השיב לו הגאון בעל "שבט הלוי": "לך ותקנה מסגרת גדולה ויפה, אמר הרב, ותשים בתוכה את שני הכרטיסים, ובראש המסגרת תכתוב באותיות קידוש לבנה - הקרבנו את שני הכרטיסים הללו שמחירם היה 2,000 דולרים, על מנת שהבן יקיר שלנו לא יראה דברים אסורים!'

לפי זה בין-בנין את החטא הגדול של ההורים המפקירים את ילדיהם בתקופת החופש, ואינם יודעים אנה פני הצאן מועדות, עם איזה חברים הם מתקשרים, ואלו תמונות נוראיות מזדקרות לנגד עיניהם.

הגר"י זילברשטיין שמספר את המעשה, מוסיף עוד ומספר "על תשובה ששמענו מאמא אחת, ושגרמה לנו זעזוע נורא. אמא זו, המטופלת בלעה"ר ב-9 ילדים, בכל הגילאים, החליטה לנסוע עם בעלה, בתקופת בין הזמנים של הקיץ, לשוויץ. ולא ליום אחד, ולא לימיים. 'אני מרגישה שאם לא אצא לשבועיים תמימים לשוויץ, לא תהיה לי מנוחה', אמרה."

"לא נדבר עכשיו על עצם היציאה מן הארץ, והארכנו על כך במקום אחר. ברם, כששאלנו את האמא מי ישמור לה על הילדים בתקופה שהיא לא תהיה בארץ, 'והרי גם את יודעת את הסכנות הרוחניות העצומות המצויות כיום ברחובות-קריה', השיבה, בלי להתבלבל:

'הקדוש ברוך הוא ישמור עליהם'...

"ואני, כיון שלא האמנתי למשמע אוזני, שאלתי אותה שוב את השאלה הנ"ל, והאמא השיבה שכיון שאין לה משפחה 'אין לנו ברירה אלא לסמוך על הקדוש ברוך הוא, שישמור על הילדים שלנו בעת שהותנו בשוויץ'..."

"אני רוצה לומר, שהדברים הללו זעזעו אותי בצורה נוראה. כיצד האמא היא מעזה להוציא דברים כאלה מפיה?! האם הקב"ה נתן לה את הילדים, כדי שהוא ישמור עליהם?! מי העלה לה ולבעלה, את הרעיון הזה לנסוע לשוויץ, ולהשאיר את הילדים לבדם, ללא השגחה?! האם חסרים מקרים שילדים התקלקלו בגלל סיפורים כאלה, שהורים עזבו את הילדים לבדם, ונסעו להם לנופש?!"

הסכנות הרוחניות הם כה רבות ומגוונות, הם ממש משחרות לפתחינו בכל מיני צורות שונות ומשונות, וחובה קדושה מוטלת עלינו לעמוד על המשמר ולעיתים גם להקריב על מזבח קדושת הבית וחינוכם הטהור של בני ביתנו - דברים יקרים והנאות גשמיות תוך כדי הדגשה שאנו עושים כן על מנת לשמר את הקדושה והטהרה, בין כתלי ביתנו ומחוצה לה.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

עליו, לכך נאמר "עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור" וגו', מה כתיב בתריה "במה אקדם ה' אכף לא-להי מרום האקדמנו בעולות בעגלים בני שנה הירצה ה' באלפי אילים וגו' הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם א-להיך".

ואם תאמר כך הוא גדולתו של הקדוש ברוך הוא, שאם הוא מבקש אכילה ושתייה אין מי יוכל לעמוד לפניו, והלא נאמר (במדבר כ"ח) "את הכבש אחד תעשה בבקר" וגו'. וכי יש רעבון לפניו? והלא כבר נאמר (תהלים נ) "לא על זבחך אוכיחך ועולותיך לנגדי תמיד לא אקח מבייתך פר וגו'. אם ארעב לא אומר לך כי לי תבל ומלואה האוכל בשר אביירים ודם עתודים אשתה זבח לא-להים תודה" וגו'. אם כן למה תקן הקב"ה שני כבשים אחד שחרית ואחד בין הערבים? אלא כדי שיתנו זכרון שלנו וזכרון אבותינו לפניו.

וכך אמר להם הקב"ה לישראל; בני אהובי, כלום חסרתי דבר שאבקש מכם? ומה אני מבקש מכם? אלא שתהיו אוהבין זה את זה ותהיו מכבדין זה את זה ותהיו יראים זה מזה ולא ימצא בכם עבירה וגזל ודבר מכוער שלא תבואו לידי פסול לעולם, לכך נאמר "הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם א-להיך". אל תקרי "הצנע לכת עם א-להיך", אלא "הצנע לכת עם א-להיך". כל זמן שאתה הולך עמו בצנעה יאה הוא ג"כ עמך בצנעה לכך נאמר והצנע לכת עם א-להיך.

ישראל יתר ממה שהיה בלק מבקש ואין שינה באה עליו כל הלילה, שנאמר (שם) "ויאמר אליהם לינו פה הלילה וגו' ויבא אלהים אל בלעם" וגו', וכיון שא"ל הקב"ה לבלעם שילך עמהם כמו שנאמר (שם) "ויאמר לו אם לקרא לך באו האנשים קום לך אתם", היה לו לומר רבון העולמים לא איש אתה שתכזב ולא בן אדם אתה שתגעל מעשי ידיך הללו חביביך בני חביביך הם בני אברהם יצחק ויעקב שעשו רצונך בתורתך, והוא לא עשה כן אלא שמח שמחה גדולה והשכים ללכת מיד, שנאמר (שם) "ויקם בלעם בבוקר", מה כתיב בתריה? "ויחר אף א-להים כי הולך הוא". אמר הקב"ה לפמליא שלו ראו זה שהוא יודע שאני מכיר כל המחשבות שבלב כל אחד ואחד ועכשיו הוא הולך לקלל את ישראל, לכך נאמר "ויחר אף א-להים".

כיון שבא בלעם אצל בלק, היה לו לבלעם לומר לו לבלק מה לך לאותן הדברים להלחם עם ישראל שתמצא לך על ידיהם מכות גדולות ותאבד מן העולם, והוא לא עשה כן אלא אמר לו לבלק שם בן נח נתנבא ארבע מאות שנה על כל העכו"ם ולא קבלו ממנו, מכאן ואילך נתנבא אליפו התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי ואליהוא בן ברכאל הבוזי ואיוב מארץ עוף ובעור אבי ואני האחרון שבכולם ואומר לך מה עשו אבותיהם של אלו, כל אחד מהם עמד ובנה מזבח והקריבו עליו שלש פעמים בכל שנה כל אחד שור וכל אחד איל, אבל אתה (שם כ"ג) "בנה לי בזה שבעה מזבחות והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אלים".

באותה שעה היה הקב"ה יושב ושוחק

משה יתר בדבר אחד מבלעם ובלעם יתר בדבר אחד ממשה.

משה יתר בדבר אחד מבלעם, במשה הוא אומר (ויקרא א) "ויקרא אל משה", ובבלעם כתיב (במדבר כ"ג) "ויקר א-להים אל בלעם". במשה הוא אומר (דברים ה) "ואתה פה עמוד עמדי", ובבלעם הוא אומר (במדבר כ"ד) "נופל וגלוי עינים".

ובלעם יתר בדבר אחד ממשה, במשה הוא אומר (שמות ל"ג) "הודיעני נא את דרכך", ובבלעם הוא אומר (במדבר כ"ד) "ויודע דעת עליון". במשה הוא אומר (שמות ל"ג) "הראני נא את כבודך", ובבלעם הוא אומר "מחזה שדי יחזה".

ראה מה כתיב אצל בלעם (מיכה ו) "עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב", ומה ענה אותו בלעם בן בעור וגו', לא בא בלעם אצל בלק אלא לקלל את ישראל, צא ולמד מדבריו הראשונים שדיבר בלעם בשעה ששיגר לו בלק לבלעם שלוחים שנאמר (במדבר כ"ב) "וישלח מלאכים אל בלעם וגו' ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה", והיה לו לבלעם לומר לשלוחי בלק שהוא אינו רוצה לקלל את ישראל, והוא לא עשה כן אלא שמח שמחה גדולה לקלל את

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הרב יוסף אסרף, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שהוא הגיע פעם מהעיר אקא לעיר מוגאדור, עם שמונה גמלים עמוסי עורות.

כהרגלו, הוא ניגש תחילה אל ביתו של רבי חיים פינטו זיע"א בכדי לקבל ברכת צדיק ועצה טובה, הוא ביקש לשאול כיצד יוכל למכור את הסחורה הרבה שהביא עמו, מכיוון שנכח לדעת שלסחורתו לא היו קונים וכל כספו הושקע בסחורה זו.

רבי חיים פינטו זיע"א הציע לו שלא ימכור מיד את הסחורה, אלא ישכור מחסן בו יאכסן את כל העורות, ורק כעבור חודשיים ימכור את הסחורה.

רבי חיים המתיק סוד ושיח עם הסוחר רבי יוסף אסרף, והסביר לו כי בעוד חודשיים יעלה מחיר העורות, וכי אז יוכל להרוויח סכום גדול יותר, ואם ימתין יהיה לו שכרו בצידו. ואמנם, הרב יוסף אסרף עשה כדברי הצדיק, והרוויח סכום ענק ממכירת העורות.

ועוד הוסיף כ"ק רבי חיים ובירך אותו, שהעושר לא יפסק ממנו ומזרעו, וכך הוה. ואמנם עד היום בניו ונכדיו שיחיו לאורך ימים טובים מחזיקים במוסדות תורה וחסד.